

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2017, č. j. KUJCK 46897/2017/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2018, č. j. 56 A 6/2017 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017 uznal Městský úřad Strakonice žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce porušil právní povinnost uloženou § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 17. 1. 2016 v 15:10 hod. řídil osobní automobil zn. Volvo XC60, RZ X, po pozemní komunikaci I/4 ve směru od Strakonice na Prahu, přičemž v

úseku mezi odbočkami k obci Rovná předjížděl před ním jedoucí osobní automobil Peugeot Expert X, RZ X, čímž nerespektoval dopravní značku č. V1a „podélná čára souvislá“. Rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] K námitce prekluze přestupku soud konstatoval, že přechodné ustanovení obsažené v článku XXVI zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „novela“) obsahuje tzv. dělenou účinnost a stanovuje pro různá ustanovení různé okamžiky nabytí účinnosti. Článek I bod 6, vnáší do § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ustanovení o přerušování běhu lhůty k projednání přestupku. Článek II odst. 3 obsahuje pouze základní legislativní pravidlo, že nové znění uvedeného § 20 se užije pro přestupky spáchané ode dne účinnosti novely. Pozdější účinnost článku II odst. 3 žádným způsobem nebrání nabytí účinnosti článku I bod 6 v souladu s přechodnými ustanoveními.

[4] Přestupkové jednání žalobce se událo dne 17. 1. 2016, tedy za účinnosti novelizovaného znění zákona o přestupcích. V souladu s § 20 odst. 2 zákona o přestupcích byla roční prekluzivní lhůta přerušena doručením příkazu o uložení pokuty dne 21. 3. 2016 a vydáním rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným dne 14. 7. 2016 a 12. 1. 2017. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 4. 2017. Podle § 20 odst. 3 téhož zákona platí, že přestupek nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky. Odpovědnost žalobce za přestupek tedy nezanikla.

[5] Následně se krajský soud zabýval námitkami nedostatečně zjištěného skutkového stavu, které shledal nedůvodnými. V řízení nebylo osvědčeno, že by žalobce objížděl stojící vozidlo. K pohybu předjížděného vozidla se vyjádřili jak dva policisté, tak řidič tohoto vozu a jeho spolujezdkyně (svědek J. P. a A. P.). Uvádí-li tito svědci, že jejich vozidlo jelo konstantní rychlostí, která je mj. zachycena i na založených videozáznamech, není důvodu jejich výpověď v kontextu zbylých svědeckých výpovědí zpochybňovat.

[6] Podle soudu není pravdou, že správní orgány neprovedly žádný žalobcem navrhovaný důkaz, neboť v podání ze dne 4. 5. 2016 žalobce navrhl „provedení svědecké výpovědi řidiče druhého vozidla jedoucího na videozáznamu přímo za obviněným“. Tento svědek, J. P., ani spolujezdkyně A. P. nepotvrdili žalobcovu verzi. Z videozáznamu na CD „VIDEO 1,2“ je zřejmé, že v čase 4:12 projíždí vozidlo žalobce, poté v čase 4:17 předjížděné vozidlo se svědky J. P. a A. P., následně v čase 4:18-20 policejní vozidlo vjíždí na hlavní komunikaci a započiná pronásledovat vozidlo žalobce. Jiné vozidlo než vozidlo svědka J. P. na videozáznamu za vozidlem žalobcem není zachyceno.

[7] Krajský soud neshledal, že by neprovedení výslechu žalobce a navrhovaného svědka P. bylo vadou, neboť existovaly jiné vhodnější důkazní prostředky ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Správní orgán nebránil žalobci ve výpovědi, mohl se dostavit na jednání a svoji výpověď přednést. Žalobce tak nebyl zkrácen na svých právech, ani v žalobě neuvedl nová skutková tvrzení. Ohledně svědka P. se krajský soud ztotožnil

s hodnocením správního orgánu. Jeho přítomnost ve voze žalobce byla shromážděnými podklady vyloučena. Stejně tak navrhovaný vyšetřovací pokus byl s ohledem na obsah videozáznamu a dalších podkladů nadbytečný. Soud uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu a bez důvodných pochybností. Tvrzení žalobce nemohla do tohoto zjištěného skutkového stavu vnést žádné pochybnosti.

[8] Negativní vztahy mezi žalobcem a svědky J. P. a A. P. nebyly osvědčeny, žalobce zůstal pouze v rovině tvrzení a tito svědci uvedli, že jej neznají. Proti tvrzením žalobce stojí i výpověď dvou policistů, jejichž nestrannost a věrohodnost se žalobce neúspěšně snažil zpochybnit poukazem na šikanózní průběh silniční kontroly. Jakékoli šikanózní jednání však nebylo správním orgánem zjištěno a z videozáznamu o průběhu kontroly jej nezjistil ani krajský soud. Silniční kontrola žalobce byla rychlá, policisté pouze zběžně zkontrolovali povinnou výbavu vozidla, žalobce se nenacházel v žádné zjevné nepohodě, netrpěl zimou apod. (jak uváděl před správními orgány), neboť přestože měl oblečenou mikinu, vyhrnul si rukávy a v průběhu silniční kontroly kouřil cigarety a sám pořídil několik fotografií.

[9] K námitkám týkajícím se vad výroku prvostupňového správního rozhodnutí citoval krajský soud usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Skutek byl dle soudu dostatečným způsobem vymezen, stejně tak právně kvalifikován. Rozsah právní kvalifikace skutku žalobce neponechává žádné pochyby o tom, jakou právní povinnost žalobce porušil. Nadto, právní norma obsažená v § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích není normou blanketní či odkazující. Soud dodal, že význam dopravního značení podle prováděcího předpisu vyložil prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí.

[10] K námitce, že správní orgán ve výroku o trestu neuvedl odkaz na § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, krajský soud konstatoval, že správní orgán opřel výši pokuty o rozhodné ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Ustanovení zakotvujícího pravidla pro stanovení výše sankce není podstatnou náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o obecná pravidla, jimiž je správní orgán povinen se při ukládání sankcí řídit. V tomto případě byla tato pravidla dodržena a správní orgán nebyl povinen dikci tohoto ustanovení doslovně do výroku svého rozhodnutí uvádět. Žalobce navíc porušení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích nenamítal.

[11] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný nezkoumal, zda se prvostupňový správní orgán neodchýlil od právního názoru žalovaného vysloveného v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí. Žalovaný na základě blanketního odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí v zákonem předpokládaném rozsahu a neshledal žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, tedy ani odchýlení se od závazného právního názoru. S ohledem na to, že prvostupňový správní orgán se v minulosti dopustil pochybení při odůvodňování výše sankce, výroku rozhodnutí a při vypořádání důkazních návrhů a takovéto vady žalovaný nyní neshledal, nelze než uzavřít, že z podstaty věci se žalovaný i tímto zabýval.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[13] K posouzení námitky týkající se prekluze stěžovatel uvádí, že argumentace krajského soudu je vnitřně rozporná, neboť konstatoval, že čl. II odst. 3 stanoví, že změna prekluzivní lhůty se uplatní až od účinnosti celého zákona (tj. 1. 10. 2016). Následně však uvedl, že „*pozdější účinnost článku II odst. 3 žádným způsobem nebrání nabytí účinnosti článku I bod 6 v souladu s přechodnými ustanoveními.*“. Krajský soud nevysvětlil, proč se nemá použít čl. II. odst. 3 a nezabýval se podrobnou argumentací stěžovatele směřující k opačnému závěru. Stěžovatel vycházel též z metodiky Krajského úřadu Jihomoravského kraje a v poslední době rovněž došlo k vydání několika rozsudků Krajským soudem v Brně, které s názorem žalobce souzní (rozsudky ze dne 4. 4. 2018 č. j. 41 A 17/2017 – 62, a ze dne 18. 4. 2018, č. j. 41 A 23/2017 – 51).

[14] Stěžovatel zastává názor, že úprava přerušování běhu lhůty k projednání přestupku nabyla účinnosti 1. 10. 2015, ale použitelná byla teprve na přestupky spáchané po 1. 10. 2016. Účinností zákona se rozumí účinnost celého zákona, jak vyplývá z Legislativních pravidel vlády. Rozpory a nejasnosti nelze vykládat k tíži dotčených osob. Pokud právní úprava pro svou nedokonalost umožňuje různé výklady, je nutné upřednostnit takový výklad, který je pro obviněného příznivější (*in dubio mitius*), k čemuž odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02 a ze dne 29. 10. 1996, sp. zn. III. ÚS 283/96. Při tom je nutné respektovat uznávané metody výkladu právních textů, zde zejména kolizní pravidlo „*Lex specialis derogat legi generali*“. Speciálním je čl. II odst. 3, který upravuje pouze a výhradně účinnost přerušování běhu lhůty k projednání přestupku, a proto má přednost před obecným čl. XXVI, který upravuje účinnost celého zákona č. 204/2015 Sb., resp. účinnost celého čl. I odst. 6 (který neobsahuje pouze úpravu přerušování běhu lhůty k projednání přestupku). Stěžovatel upozorňuje, že čl. II odst. 3 by byl naprosto zbytečným ustanovením, pokud by k novelizaci mělo dojít s účinností od 1. 10. 2015. Nadto i důvodová zpráva (str. 73) uvádí, že k účinnosti novelizace prekluze mělo dojít až s účinností celého zákona, tj. od 1. 10. 2016.

[15] Stěžovatel dále namítá, že ve výroku správního rozhodnutí chybí odkaz na zákonné ustanovení definující údajně porušenou dopravní značku, a odkaz na ustanovení definující pravidla pro ukládání sankce (§12 odst. 1 zákona o přestupcích).

[16] Krajský soud poukázal na skutkovou kvalifikaci přestupku, která však není relevantní, neboť právní předpis vyžaduje, aby ve výroku byla obsažena jak skutková kvalifikace, tak právní kvalifikace. Odkaz na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je nedostatečný. Z něj totiž nelze seznat, jaká konkrétní povinnost měla být porušena, jedná se o ustanovení blanketní. Konkrétní pravidlo jednání je obsaženo v jiném právním předpisu. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46. Stěžovatel namítá, že se nemohl ani řádně hájit, neboť se nemohl seznámit s ustanovením definujícím dopravní značku, kterou měl údajně porušit.

[17] Argumentace krajského soudu k absenci odkazu na § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, že uložená sankce je určitá a logická, neodpovídá na stěžovatelovu námitku. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu upravuje rozmezí, v jakém je možno sankci uložit, tedy odlišnou problematiku od § 12 zákona o přestupcích (jaká

kritéria má správní orgán při ukládání sankce uvážit). Stěžovatel pak uvádí, že nesoulad rozhodnutí s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích by mohl namítat pouze, pokud by věděl, že správní orgán dle tohoto ustanovení postupoval či měl postupovat.

[18] Stěžovatel dále nesouhlasí s vypořádáním žalobní námítky, že se žalovaný v rozhodnutí nezabýval tím, zda se správní orgán prvního stupně řídil jeho závazným právním názorem uloženým v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí. Pokud žalovaný vady neshledal, nelze uzavřít, že z podstaty věci se žalovaný touto otázkou zabýval, jak tvrdí krajský soud. Je také možné, že danou otázku opomenul zkoumat. Lze pouze spekulovat, která z těchto situací nastala a z toho důvodu rozhodnutí není přezkoumatelné. Totéž je možné uvést k přezkumu vad, k nimž by byl žalovaný povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Závěrem stěžovatel namítá, že krajský soud aproboval rozhodnutí, stojící na neúplně zjištěném skutkovém stavu a zároveň nesprávně posoudil právní otázku zákonnosti neprovedení důkazů, které žalobce navrhoval ve svůj prospěch.

[20] Stěžovatel tvrdil svou verzi skutkového průběhu a označil i důkazy na podporu svých tvrzení. Postupoval tedy v souladu se zákonem, který nepředpokládá nutnost „osvědčení“ určité skutečnosti. Obviněný nemusí prokázat, že se skutkový průběh nepochybně odehrál tak, jak tvrdí, postačí mu, aby vznikla ne zcela nepravděpodobná možnost, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 83/2010 – 66. Krajský soud nesprávně interpretoval videozáznam, z něž dovodil, že za žalobcem jiné vozidlo, než jím objížděné, nejelo. Krajský soud však zcela pominul, že videozáznam byl pořízen z policejního vozidla, které na komunikaci najelo sice za objížděným vozidlem, avšak před vozidlem, jehož řidiče navrhoval slyšet žalobce. Proto předmětné vozidlo na záznamu vidět ani být nemohlo. Stěžovatel tak namítá, že skutkový stav nebyl bez důvodných pochybností zjištěn. Správní orgán vyšel z výpovědí policistů (kteří však nemohli vidět, co tvrdí, že viděli, což stěžovatel tvrdil a navrhoval prokázat) a z výpovědí osádky objížděného vozidla, se kterou má však žalobce dlouhotrvající neshody (což stěžovatel tvrdil a navrhl prokázat). Naopak skutkový průběh tvrzený stěžovatelem, k němuž navrhl jednoznačné důkazy, správní orgán odmítl vzít v potaz. Stěžovatel odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008 – 63, a ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 – 62, č. 847/2006 Sb. NSS a tvrdí, že správní orgány i krajský soud porušily jeho právo na výslech svědků ve svůj prospěch za stejných okolností, jako svědků v jeho neprospěch.

[21] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákon č. 204/2015 Sb., obsahuje přechodná ustanovení k článku I týkajícím se zákona o přestupcích. Ministerstvo vnitra se přiklonilo k výkladu, podle něhož se přechodná ustanovení k zákonu o přestupcích budou aplikovat podle nabytí účinnosti jednotlivých bodů novely zákona o přestupcích. Právní názor žalovaného se opírá o metodickou příručku Ministerstva vnitra k zákonu č. 204/2015 Sb., dostupnou na internetových stránkách ministerstva. Žalovaný má dále za to, že výrok rozhodnutí splňuje požadavky zákona. Je v něm uvedenou, jakou značku žalobce přejel, příslušné ustanovení je potom detailně popsáno v odůvodnění. Neuvedení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Dále uvádí, že nedostatky zjištěné žalovaným (vytknuté v prvním zrušujícím rozhodnutí) byly nalézacím

orgánem v dalším řízení odstraněny. Pokud by tomu tak nebylo, odvolací orgán by následně rozhodnutí nepotvrdil. Ke skutkovému stavu konstatuje, že byl zjištěn bez pochybností, důkazy tvoří ucelený řetězec, vzájemně se doplňují a nejsou v rozporu. Závěrem se žalovaný zcela ztotožnil s posouzením věci krajským soudem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[23] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Otázkou účinnosti novelizace § 20 zákona o přestupcích zákonem č. 204/2015 Sb., která do tohoto ustanovení zavedla skutečnosti přerušující běh prekluzivní lhůty, se komplexně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 - 34. V dané věci stěžovatel uplatňoval obdobnou argumentaci jako v nyní projednávaném případě. Soud dospěl k závěru, že: „[n]ení tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. (...) Samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. (...) Jazykový výklad tedy (...)vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení. (...) Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní. (...) V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ vnímat dvojité, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015, anebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by

přechodné ustanovení v podstatě ještě nabrazovalo legisvakanci lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná. Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji).“

[25] Uvedený závěr pak vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb. Pozdější účinnost zákonodárce stanovil pro ustanovení týkající se zavedení Rejstříku trestů, a to s ohledem na technickou náročnost faktického vytvoření tohoto rejstříku. Naopak pro ustanovení, která nejsou na technické vytvoření Rejstříku trestů nijak navázána, zákonodárce zjevně stanovil účinnost dřívější (srov. body 31 a 32 citovaného rozsudku).

[26] Krajský soud tak otázku prekluze přestupku posoudil správně a kasační námitka není důvodná. Rozsudky krajského soudu, na které odkazuje stěžovatel ve své kasační stížnosti, byly zrušeny rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 – 24 a ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 As 155/2018 – 26.

[27] Z výroku rozhodnutí žalovaného se podává, že obviněný „*byl shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. k zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením § 4 písm. c) téhož zákona dne 17. 1. 2016 v 15:10 hod. při řízení motorového vozidla tov. zn. Volvo XC60, RZ X, po pozemní komunikaci č. I/4, v úseku mezi odbočkami k obci Rovná, ve směru od Strakonice na obec Praha, když v úseku zmíněné pozemní komunikace, označeném vodorovnou dopravní značkou č. V1a (podélná čára souvislá), tuto nerespektoval a přejel ji při předjíždění před ním jedoucím vozidlem Peugeot Expert X, RZ X.*“

[28] Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu: *Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[29] Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu: *Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

[30] Z uvedených citací plyne, že § 4 písm. c) zákona o silničním provozu zakotvuje obecnou povinnost řídit se dopravními značkami, na jejíž porušení odkazuje § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Je však třeba dát za pravdu stěžovateli, že samotný odkaz na § 4 odst. c) zákona o silničním provozu nevypovídá o tom, jaká konkrétní povinnost plynoucí z dopravní značky byla porušena.

[31] Rozšířený senát se v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, k této problematice vyjádřil tak, že: „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.*“ Dále pokračoval, že však nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve

výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí: „Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona.“

[32] Žalovaný tedy pochybil, pokud ve výroku neodkázal též na právní předpis vymezující obsah porušené povinnosti podle dopravního značení. Vzhledem ke konkrétním okolnostem nyní projednávaného případu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedená vada nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného a že jeho zrušení by bylo přehnaným formalismem.

[33] Zejména je třeba zohlednit, že ze způsobu, jakým byl ve výroku formulován spáchaný skutek, je zcela zřejmé, o jaké porušení právních povinností se jedná. Řidič předjížděním před ním jedoucím vozidla porušil dopravní značku č. V1a „podélná čára souvislá“, tím, že ji přejel. V odůvodnění pak správní orgán prvního stupně odkázal na vyhlášku č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, a uvedl, že pokud značka č. V1a slouží k oddělení protisměrných jízdních pruhů, což platilo v konkrétním případě, musí řidič jet vpravo od této značky. Značku je zakázáno přejíždět nebo ji nákladem přesahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.

[34] Lichá a zjevně účelová je tak námitka stěžovatele, že se nemohl účinně bránit, neboť nebyl seznámen s právní kvalifikací skutku. Právní předpis definující dopravní značku V1a byl uveden v odůvodnění rozhodnutí a samotná právní kvalifikace uvedená ve výroku rozhodnutí je dostatečně jasná, neboť zahrnuje označení porušené dopravní značky a povinnosti z ní vyplývající.

[35] Ani absence odkazu na § 12 odst. 1 zákona o přestupcích nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Správní orgán prvního stupně i žalovaný správně ve výroku uvedli, dle kterého ustanovení ukládali stěžovateli pokutu, tedy dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení se za přestupek uloží pokuta v rozmezí od 1.500 Kč do 2.500 Kč. V rámci odůvodnění pak správní orgány uvedly, že stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonné sazby zejména z důvodu, že stěžovatel neměl v době rozhodování jiný záznam v evidenční kartě řidiče a také že stěžovatelovým jednáním nebyli bezprostředně ohroženi jiní účastníci silničního provozu. Je tedy zřejmé, že ačkoliv správní orgány neuvedly odkaz na § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, který stanoví, k jakým kritériím má správní orgán přihlížet při určování druhu sankce a její výše, podle tohoto ustanovení samy postupovaly. Výtky proti výši

sankce či jejímu odůvodnění pak mohl stěžovatel uplatnit bez ohledu na to, zda ustanovení bylo či nebylo uvedeno.

[36] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel podal blanketní odvolání, které nijak nedoplnil. Námitku, že by správní orgán prvního stupně nereflektoval důvody zrušení prvního rozhodnutí, nevznesl. Žalovaný proto přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy dle § 89 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dodržení závazného právního názoru je otázkou, která spadá pod přezkum zákonnosti rozhodnutí [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu], žalovaný by tedy k takové vadě musel přihlídnout i bez uplatněné námítky. Pokud by takovou vadu shledal, bylo by na místě rozhodnutí správního orgánu zrušit. Z judikatury však vyplývá, že není-li výslovně uplatněna námitka, nemusí soud (v nyní projednávané věci správní orgán) svůj závěr o přezkumu *ex offio* uvést v odůvodnění rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135, či ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 49/2018 - 62). Tedy neshledal-li žalovaný, že by se správní orgán prvního stupně odchýlil od právního názoru vysloveného v prvním zrušovacím rozhodnutí žalovaného, nebyl povinen tuto skutečnost do odůvodnění rozhodnutí výslovně uvádět.

[37] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkami týkajícími se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ze správního spisu (konkrétně z vyjádření stěžovatele ze dne 4. 5. 2016) vyplývá, že stěžovatel navrhoval k prokázání své verze skutkového stavu provést svědeckou výpověď „*řidiče druhého vozidla jedoucího na videozáznamu přímo za obviněným*“. Z videozáznamu je pak zřejmé, že za stěžovatelem jelo přejížděné vozidlo, jehož řidič i jeho spolujezdkyně byli správním orgánem vyslechnuti. Tito svědci naopak potvrdili průběh událostí, tak jak je v úředním záznamu, oznámení o přestupku a následně v rámci výsledku popsali policisté. Výslech řidiče jiného vozidla tak, jak nyní tvrdí v kasační stížnosti, ve správním řízení stěžovatel nenavrhoval.

[38] Správní orgán odůvodnil, z jakého důvodu neprováděl stěžovatelem navrhovaný vyšetřovací pokus či výslech údajného spolujezdce stěžovatele. Věrohodnost výpovědí zasahujících policistů nebyla žádným způsobem snížena, minutu a půl trvající kontrola povinné výbavy zcela jistě nedosahuje šikanózního jednání vůči stěžovateli tak, jak bylo popsáno v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63. Své tvrzení o neshodách se svědky P. pak stěžovatel nijak neprokázal, ani k jeho prokázání nenavrl provést žádné důkazy. Sám stěžovatel ve svém vyjádření uvádí, že svědci odpověděli, že řidiče vozidla neznají, pouze proto, že ho nepoznali. I proto není důvod pochybovat o věrohodnosti jejich výpovědí, které učinili nezávisle na osobě řidiče předjíždějícího auta. Námitka, že zákon nepředpokládá nutnost „osvědčení“ určité skutečnosti, je lichá, neboť z kontextu rozsudku je zjevné, že krajský soud tento výraz použil pro prokázání určité skutečnosti. Ačkoliv obviněný z přestupku není povinen prokazovat svoji nevinu, stojí-li proti němu ucelený řetězec důkazů, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě, nepostačí ke zpochybnění skutkového stavu pouhé tvrzení žalobce bez podložení konkrétními návrhy na prokázání. Rozsudek ve věci sp. zn. 7 As 83/2010 není na projednávaný případ přílehlavý, neboť se v něm jednalo o situaci tvrzení proti tvrzení a nestrannost policistů byla zpochybněna.

[39] V dané věci se nejedná ani o situaci obdobnou řešené v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, na který stěžovatel odkazuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku uvedl, že nelze *a priori* odmítnout výslech svědků s poukazem na účelovost pro přátelský vztah k osobě obviněného. V dané věci však nebylo sporu o tom, že se na místě spáchání údajného přestupku další svědci nacházeli. V nyní souzené věci bylo výsledkem policistů i svědků P. zjištěno, že se stěžovatelem ve voze žádný spolujezdec (pan J. P.), kterého stěžovatel navrhoval vyslechnout jako svědka, necestoval.

[40] Krajský soud tak správně vyhodnotil, že skutkový stav byl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[42] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu